

(המשך מעמוד 18)

עילעלה בריפרוף בעלון החדשות של המועצה המקומית של מושבת הולדתה. כאשר נחלה עינה בדיעה מעניינת: ה' מועצה הקימה קרן מילגות לימודים לסטודנטים.

הרציון דווקא מצאחן בעיני יונה. היא החליטה להגיש את מועמדותה לקבלת מילגה. היא האמינה שמצבה הכלכלי, ה' מקשה עליה את הלימודים, הופך אותה למועמדת פוטנציאלית.

לקח לה זמן קצר מאוד לגלות את האמת. מתוך שמונה מילגות שתולקו ה' שנה על-ידי המועצה לסטודנטים, גילתה יונה כי חמש קיבלו —

● מיכל איטקין — בתו של ראש מח' לקת החינוך במועצת נס'ציונה, הלומדת באוניברסיטת בולוניה, איטליה.

● רחל חרס — בתו של גזבר המר' עצה, הלומדת באוניברסיטה בירושלים, בעלת דירה בעיר הקודש, ובעלת הכנסה מהשכרת חדרים באותה דירה.

● אליעזר שולב — בנו של מזכיר המועצה, סטודנט באוניברסיטת תל-אביב.

● שרה רוזנבוים — בתו של ראש מחלקת הסעד במועצה, בעצמה עובדת קבועה במועצה, וסטודנטית באוניבר' סיסת תל-אביב.

● שרה גלור — בתו של ראש מחלקת התברואה במועצה, סטודנטית באוניבר' סיסת באר-שבע.

פירסום סורי. יונה לוי עלתה על מימצאים מעניינים אלה לאחר שפנתה למוכרות המועצה בבקשת פרטים כיצד להירשם כמועמדת. היא זכתה במטר תשר' בות מהמקמת — שבאה מאחור מדי, ש' ההרשמה פורסמה על לוחות המודעות. שההרשמה אמנם לא פורסמה על לוחות המודעות, אך תועברה משה לאוון הסטר' דנטים באוניברסיטאות — זכו' זכו'. העסק הריח ליונה לא טוב. תעובדה שאפילו להציג מועמדות לא ניתן לה — נראתה לה מוזרה. מה גם שמעולם לא ראתה מודעה בנידון על לוחות המודעות, ולא שמעה, לא היא ולא חבריה הסטר' דנטים, כל רמז לכך באוניברסיטה.

כאשר המשיכה לחקור ולשאול, והגיעה גם עד ראש המועצה — נתקלה בנסיגות להרניעה, בנוסח: "תקבלי בשנה הבאה". היא התחילה לחקור ולדרוש, הצליחה לשים ידה על רשימת הזוכים, גילתה כי המישה מהם חינוס בניהם של עובדים בכירים במועצה. היא לא הבינה הרבה בסטאטיסטיקה, אולם המקריות, הפעם, נראתה לה לא סבירה. היא הרימה קול וזעה, פנתה בתלונה למבקר המדינה.

לא לגרום לתסיסה. אחד שלא חת' רגש, לעומת זאת, היה ראש המועצה, ישראל שמי: "מה כל הרעש?" הגיב. "מדובר בסך-הכל בסכום סועט כליכך, 5,000 ל"י. זה כסף זה?"

הוסיפו חבריו להנהלת המועצה: "באמת לא כדאי לכתוב על פרשה קטנה כזו. אם הציתונות תצדד במתלוננת, התוצאה תהיה שבשנה הבאה לא יחולקו מילגות כלל". הסביר ראש המועצה: "לפני שנה פנינו לשר מנהס סטיר, ביקשנו 5,000 ל"י ל' הקמת קרן מילגות לימודים לתלמידים מקומיים. חשר אישר לנו, וחילקנו את הסכום לעשרים מילגות של 250 ל"י כל אחת. 12 תליכוניים, ושמונה לסטודנטים". ומדוע לא הובא לידיעת הציבור כי שמונה מילגות עומדות לחלוקה?"

"לא עשינו פירסומה כדי לא לגרום לתסיסה", אסביר שמי. "חרי כל אחד היה מגיש את מועמדותו של בנו. איך היינו יוצאים מזה?"

"ואיך נבחרו דווקא המישה מילדיהם של עובדי המועצה הבכירים?"

"ועד העובדים של המועצה, ברשות ה' יו"ר, נבאי, הגיש רשימת המלצות, וקי- בלנו אותה. שטוש לא ידענו איך אחרת לחלק את המילגות. אחרי הכל, הרי מדובר בסכום סועט כליכך. זאת שחיתות זאת?"

תחכורה

עלי באריקדות

נגד הקסדות

משח אלי הוא צעיר (24) תל-אביבי, העובד כחוקר פרטי במשרד חקירות. הש' (המשך בעמוד 26)

אמא

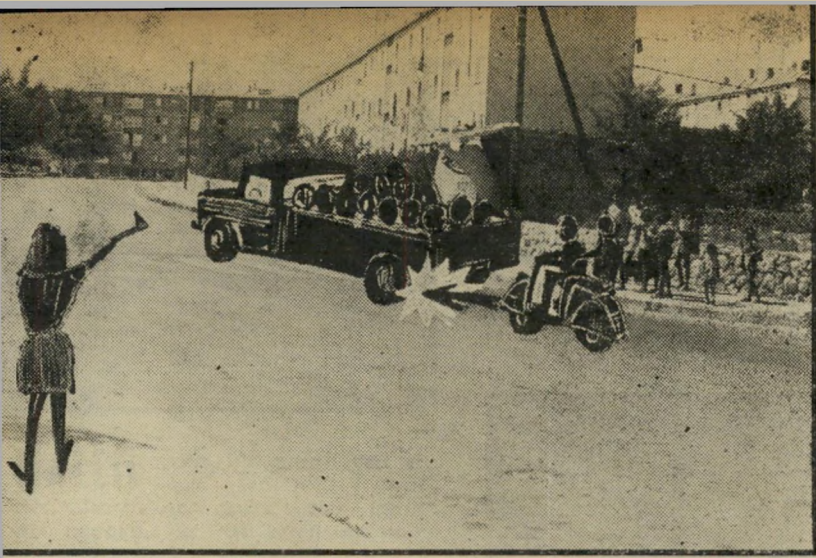
נדרסה כשהיתה בהריון אך הצילה את בתה הרביעית

אבא

נהרג בתאונה שניה כעבור 5 שבועות

מה ה אתה אומר לנועה בת עש' רים שמתה לפתע, והיא יפה, מוכ' שרת, ואהובה עליך כל כך?" משפט פתיחה זה, מתוך הסרט סיפור אהבה, זיעזע את נשמתם של מיליונים ב' רחבי העולם. השבוע, קשה היה שלא להרהר במשפט דומה:

"מה אתה אומר להמש ילדות קטנות, בנות שש וחצי עד חצי שנה — שנותרו לפתע בודדות בעולם — לאחר שגם אבי' הן וגם אימן נהרגו בתאונות דרכים?" אינך אומר מאומה. וכי מה נותר לך ואם צעירים, אהבים ומאושרים, וחמש

כך נהרג אבא עמוס ברכה נהג בקטנוע שלו ברחוב הראשי של שכונת שמשון, כשמאחוריו גיסו, יעקב ימין, כשלפתע קראה בשמו צעירה שעמדה על המדרכה. אינסטינקטיבית, חיפנה מעוס את ראשו לעברה, לא הספיק בגלל כך לסטות ממסלולה של משאית חונה, שפרקה אבטי' חים לסככה (מימין), נכנס עם הקטנוע לאחורי המשאית, נהרג במקום. גיסו נפצע קל.

ואם צעירים, אהבים ומאושרים, וחמש בנות קטנות, שהיו בכת-יענם של הוריהן. לפני שישה שבועות, היכה האסון לרא' שונה בבית.

מוות

בתחילת ההריון

שביל עמוס ברכה, היתה אינס ה-26 יותר מרעייה. היא היתה בש' בילו הכל. מאז ילדותם היו השניים יחד —

הקרובות מקוננות קרובי משפחה מכל חלקי הארץ הגיעו ל' בית משפחת ברכה המיוותם, עם היוודע מותו של אבי המשפחה. הנשים התיישבו בכניסה לבית, וזעקותיהן נשמעו למרחקים. בתמונה משמאל: ההורים שאינם, עמוס ואינס ברכה, ושלוש מחמש בנותיהם שנותרו יתומות משני הוריהן.

היא התקדמה קצת לצד הכביש, שכן מדרכה אין ברחוב זה. כאשר האוטובוס, ממנו ירדה, התרחק, חצתה את הכביש לצידו השמאלי. היא לא הספיקה לסיים את החצייה. מכור נית קרבה לעברה במהירות. היא לא היססה הרבה, השליכה את עופרה קטנה לחול בשולי הכביש. עופרה בת השנתיים ניצלה.

אינס לא. היא נגרה על-ידי טנדר הטוטיא הצבאי, שהיה נהוג בידי אברהם ביטון, רכס-מל בקבע, למרחק של כעשרה מטרים. ביטון כלל לא הרגיש שקרה משהו, רק אשתו, שישבה ליוד, הרגישה שמהשו נגרה אחרי האוטו. אינס הובלה בבהילות לבית-החולים ה'

לומר? הילדות לא היו ילדותיך. לא הי' כרת אותן מעולם, ואף לא את הוריהן שמתו. ולמרות זאת — אתה מוועזע עד עמקי נשמתך. כאילו היכרת אותן. כאילו היו שלך.

קללה

לתוך הברכה

לפני שישה שבועות, היה בית משפחת ברכה, בשכונת שמשון ב' אשקלון, בית שהברכה שורה עליו. אב